

Het Nederlandse Detachement Verenigde Naties in Korea 1950-1954

door
Aoi b.d. R.K. Meijer

HEUVEL 325, 13-16 februari 1951

De verkenningsgroep die het NDVN op 12 februari omstreeks 16.00 uur verliet, bereikte tegen 17.00 uur Manjongni. Omdat de vijand west van Hoengsong wist door te dringen was het verboden licht te maken, zodat er slechts een uur restte voor verkenning van het stellinggebied; de verkenning kon derhalve slechts zeer globaal zijn. De groep overnachtte in het genoemde dorp, tussen 03.00 en 04.00 uur trokken ROKS (Zuid-Koreaanse miln) voorbij van de noordwest van Hoengsong uiteengeslagen divisie. Te Wonju begonnen te middernacht de uit het noorden terugkerende troepen binnen te stromen. De tijdens de gevechten te Hoengsong gekwetsten die, voor zover slechts licht gewond, grotendeels de 20 km hadden moeten lopen, kregen nu de eerste medische hulp.

Alles en iedereen richtte zich nu op het vliegveld, de chaos die langs de weg had geheerst naar dit terrein verplaatsend; in de diepste duisternis liepen mannen van allerlei onderdelen en landaarden kris-kras door elkaar.

Eerst langzamerhand kwam hierin enige orde, aanvankelijk scheen het NDVN meer dan de helft van zijn mannen te hebben verloren.

Veerkracht

Geleidelijk aan bleek de klap echter gelukkig minder erg te zijn aangekomen (zoals reeds vermeld 9 doden, 36 gewonden en 9 vermisten). Minder erg, maar het betekende toch dat de gevechtssterkte niet veel meer was dan 500 man, verdeeld over slechts twee tirailleurcompagnieën met een ook door materiële verliezen zwaar gehavende staf. Lichamelijk en geestelijk was de toestand evenmin rooskleurig; gebrek aan slaap en eten, de emoties van het - aanvankelijk te hoog geschatte - aantal doden en gewonden. Maar niet voor niets had de divisiecommandant een maand tevoren de lof-trompet over de grote veerkracht van de Nederlanders gestoken.

Veel herstelde zich vooral toen de verliezen bleken mee te vallen vrij snel en als het ware naarmate het onderdeel een zwaardere strijd had gestreden. Dat de vijand niet op de hielen volgde droeg daar ook al toe bij, menigeen dacht zelfs reeds aan een periode van rust.

De officieren waren beduidend minder optimistisch. Wellicht was de vijand verrast door zijn succes, maar hij zou niet op zijn lauweren rusten maar ongetwijfeld terugkomen om net

als in januari het succes uit te buiten. 's Nachts kwam de plv divisiecommandant met de mededeling dat er geen sprake zou zijn van verder teruggaan, langs de wegen werd artillerie opgesteld.

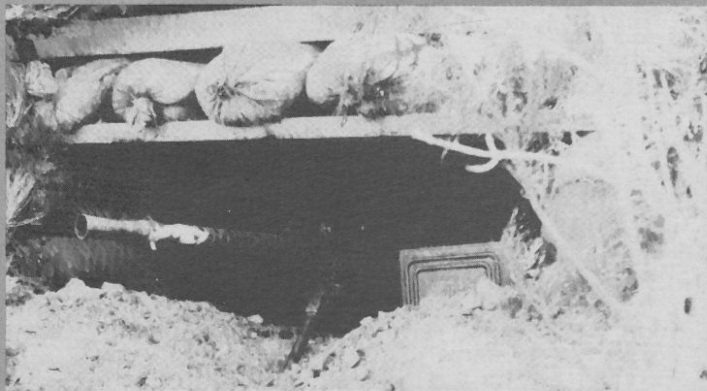
Twee lijnen moesten worden bezet, in de voorste lijn 38 RI met het NDVN en het gros van 187 ARCT (Airborne Regimental Combat Team).

De vijand gaf (maar dat kon niemand toen al weten) door de 13e februari met zijn hoofdmacht op geruime tijd afstand te blijven gelegenheid de posities in te nemen, zij het door de geleden verliezen hier en daar met 'gaten'.

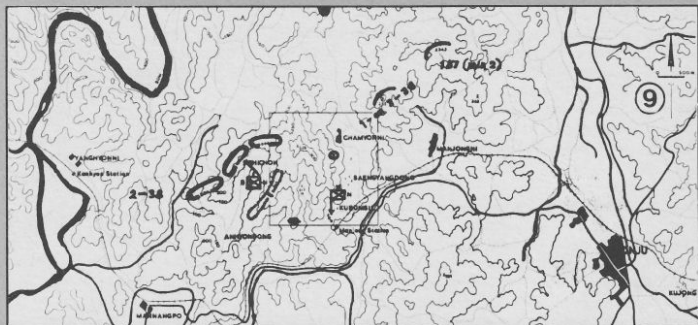
Kritiek

Reeds omstreeks 06.30 uur deelde de S3 van 38 RI, wiens CP zich ook op het vliegveld bevond, aan de als Detachementscommandant optredende C- Ost mee dat het NDVN 6 km west van Wonju in stelling zou moeten komen; dat betekende dus 2 km westelijker dan waar werd verkend. C- Ost zond daar nu per jeep een ordonnans heen die om ongeveer 07.00 uur te Manjongni arriveerde en de plv Detachementscommandant berichtte dat hij bij de regimentscommandant moest komen; tevens berichtte hij over de overval en vertelde dat C- Ost bezig was de restanten te organiseren. De plv Detachementscommandant gaf de verkenningsgroep hierop opdracht zijn taak voort te zetten en vertrok onmiddellijk naar Wonju.

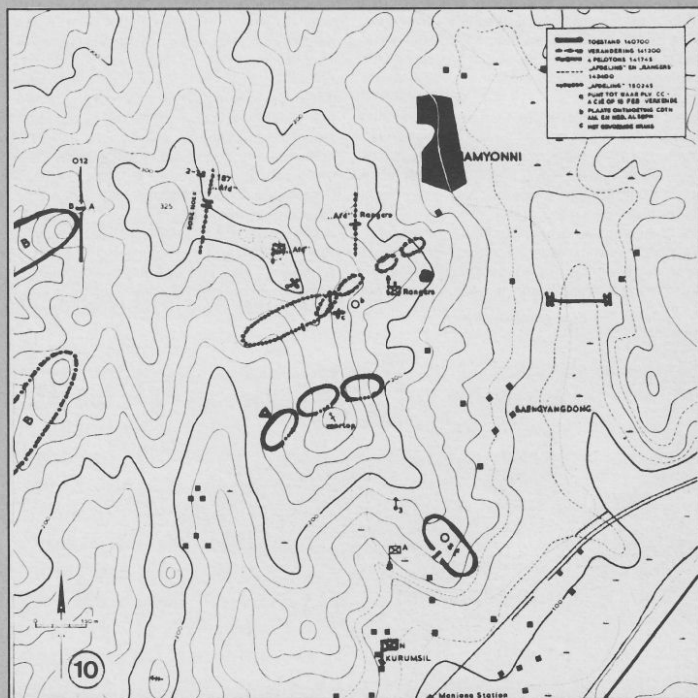
Wat hij daar zag en vernam - het is reeds beschreven - was niet opwekkend, hij nam het commando over en meldde zich bij de com-

Winter in Korea, waakzaamheid ver onder het vriespunt

Verdediging van Wonju, 13-22 februari 1951.

Heuvel 325, 13-15 februari 1951.

mandant van 38 RI. Het beeld dat deze hem schilderde was al evenmin bemoedigend.

De toestand was kritiek, het gehevende regiment moest dadelijk weer 'in lijn'.

De majoor (plv BC) wees op de toestand van het detachement. De Amerikanen waren er echter nog veel erger aan toe; de twee bataljons hadden met de toegevoegde hulpwapens 25 doden, 185 gewonden en 734 vermisten!

Het regiment zou zoveel mogelijk helpen, verder diende het NDVN te improviseren; wat ook gebeurde.

De S2 werd tevens S3, de commandant van het verzorgingspeloton tevens S4; ook voor de andere opengevallen functies werden noodoplossingen gevonden. De S4 slaagde er ondanks het verdwijnen van de munitieverdeelplaats in 's middags een hoeveelheid munitie te bemachtigen, ter vervanging van de voorraad die te Hoengsong met de voertuigen in vlammen was opgegaan. Omdat voor een uitgebreide bevelsuitgifte de tijd ontbrak, kwam de opdracht om tussen twee op een oleaat aangegeven aansluitingspunten in het heuvelterrein noord van Manjong Station een stelling ter bescherming van de weg en de spoorweg naar Wonju in te nemen mondeling.

Toegevoegd werden een peloton mortieren van 4.2 inch, een groep vierlings en een artillerieliaisongroep. De Detachementscommandant stelde na een blik op zijn kaart Kurumsil voor als plaats van zijn CP, de Regimentscommandant deed een toezegging voor voertuigen ten einde een snelle verplaatsing van de tirailleurs mogelijk te maken.

Tijdgebrek

Na uitgifte van de reeds mogelijke orders vertrok de plv BC naar Manjongni, lichtte daar de nog verkennende groep in en begaf zich vervolgens naar het nieuwe stellinggebied. Tijd voor aflopen van het gehele vak of het beklimmen van de top van het heuvelcomplex (hoogte 325) ontbrak, hij moest volstaan met een summiere verkenning.

Omstreeks 11.00 uur stelde hij op zijn juist geopende CP als voorste lijn de rug van het linker aansluitingspunt naar 325, deze top en vervolgens de rug vandaar naar het rechter aansluitingspunt vast. Links de B- en rechts de A-cie, Staf- en Ostcie in rondgaande verdediging om de CP, alle wegen afsluitend.

Het aantal door het regiment ter beschikking

Zonder tracks zou deze tank niet veel schade meer aanrichten

gestelde voertuigen noodzaakte ertoe het NDVN in de echelons te verplaatsen.

Zij reden tot waar het pad naar Kurumsil de weg verlaat en gingen verder te voet.

Het eerst vertrok de A-cie; de CC die per jeep was vooruitgereden ontmoette in Kurumsil zijn plaatsvervanger, die als lid van de verkenningsgroep reeds in het voorterrein was geweest maar in de beschikbare tijd niet verder had kunnen komen dan punt a. op schetskaart 10. De CC stelde de plaats van zijn CP vast en ging daarna met de hem vergezellende PC op verkenning naar het oosten. Toen zij tegen 13.00 uur terugkeerden, bereikte de cie Kurumsil; omstreeks 15.00 uur waren de stellingen bezet, een luchtgekoelde mitrailleur 30 kwam op de voortop.

De CC die naar rechts dadelijk contact had gezocht (de B-cie op links zou eerst later komen), verkreeg dat niet; rechts van hem zat een 'gat'. Hij droeg zijn mortiergroep op hierin vuren voor te bereiden en liet zijn TLVn ter directe verdediging van de CP in haar nabijheid opstellen. De B-cie verliet Wonju eerst omstreeks 15.00 uur en had haar positie om 18.00 uur - tegen donker - ingenomen.

Zij kreeg dadelijk contact met 2-38 RI, maar trof de A-cie noch op 325 noch elders aan. Verwonderlijk was dat niet, want de cie lag ca. 600 m naar het zuidoosten! Hoe dat mogelijk was

wordt tot op zekere hoogte door de omstandigheden verklaard. Zo moest de positie met grote snelheid worden verkend en betrokken terwijl de stafkaarten, waarvan er te weinig waren om bijvoorbeeld alle PCn er één te geven, reeds hadden bewezen niet altijd foutloos te zijn.

Vijand

En het terrein bij 325 was lastig, het eerste meningsverschil deed zich voor toen de PCn bij de voortop hun posities werd gewezen. Eén van hen merkte op dat 325 de ca. 600 m verder naar het noordwesten gelegen top was. De PC die de plaatsen aanduidde bestreed dat, de ander legde zich daar echter niet bij neer en ging - nadat zijn peloton de stelling had bezet - met vijf man en een lichte mitrailleur naar voren. Omstreeks 16.00 uur bereikte hij 325 en zag op ca. 1 km noord-oost een groot aantal Chinezen naderen, die een voor mortieren prachtig doel boden. Er was echter geen radio meegenomen, zodat hij een ordonnans naar de voortop zond om het bericht daar telefonisch door te geven. Hoewel uit dit bericht moest blijken dat de cie verkeerd lag, reageerde de CC - vast overtuigd dat zij goed was opgesteld - er niet op.

Doordat de meldingen dus niet tot de BC doordrongen, bleef deze in de mening verkeren dat het juiste punt was bezet.

En het feit dat het de B-cie niet lukte met haar nevenafdeling contact te krijgen, gaf ook al geen aanleiding om alarm te slaan. Het werd toegeschreven aan de duisternis en (hierbij mag niet vergeten worden dat deze cie reeds meer dan 36 uur en zeer zwaar in touw was geweest), men redeneerde: 'het daglicht zou wel klaarheid brengen'.

Het daglicht bracht echter in plaats daarvan een Chinese aanval, die elke verdere gelegenheid tot controle benam. Omtrent de vijand deelde 38 RI in de morgen van 13 februari mee dat hij zich westelijk en ongeveer ter hoogte van Hoengsong concentreerde.

's Middags volgden berichten over naderende colonnes, één daarvan werd tegen de avond op 8 km afstand gesignaleerd.

In de voornacht vastgestelde toenemende infiltraties bij ROK-eenheden (Zuid-Koreaanse militairen), gaven aanleiding het voor het gehele front uitgegeven wachtwoord snel in te trekken. Ook kwam er bericht dat er Chinese cavalerie in opmars was, met mortieren. Het bericht dat de omstreeks 16.00 uur op '325' aangekomen groep daar vuurcontact kreeg met de waargenomen Chinezen en dat hun hoofdmacht oprukte naar Chamyonni, terwijl twee kleinere

Naast een vergelegen land betekent 'Korea' voor velen in en buiten ons land veel meer. Het is de herinnering aan een verleden dat thans zo'n 35 jaar voorbij is, toen hier duizenden vrijwilligers in VN-verband vochten om de communistische agressor tot staan te brengen. Soldaat-mitrailleurschutter Ruud Meijer was één van hen die gingen en, in tegenstelling tot velen, ook één van degenen die terugkeerden. Met andere woorden hij kan het navertellen, wat hij (voor 'De OO' op papier gezet) momenteel ook nauwgezet doet. In dit achtste deel over de belevenissen van het Nederlandse Detachment Verenigde Naties (NDVN) belandt de eenheid in de meedogenloze strijd om heuvel 325, waar om iedere meter grond gevochten moest worden. Het verslag van deze strijd zal in deel 9 worden vervolgd.

Th.

afdelingen zich naar de hoofdtop richtten, drong geheel niet tot de bataljonsstaf door.

Dit gebeurde evenmin met de waarneming die een ander peloton van de A-cie iets later oost van de voortop deed. Amerikanen gingen noord van Chamyonni tirailleur voorwaarts, op de evenvermelde vijand af. Ook van 3-38 RI werd daaromtrent niets vernomen.

Het was derhalve niet algemeen bekend dat de vijandelijke voorste troepen in plaats van op enige kilometers, reeds tot op enkele honderden meters waren genaderd.

Doorbraak

Het eerste deel van de nacht verliep niettemin rustig, maar op de 14e februari om 03.45 uur

brak bij hoogte 342 de eerste aanval los. Een kwartier later sloeg 38 RI alarm, de vijand had een doorbraak geforceerd tussen 3-38 RI en 187 ARCT.

Het gat werd gestopt, maar bij het doorgeven van het alarm bleek de deplorabele staat van de overgebleven verbindingsmiddelen die het Nederlandse detachement nog bezat. Tijdens de komende acties zou de berichtenwisseling veelvuldig afhangen van het materieel van de toegevoegde Amerikaanse eenheden.

Nog tijdens de duisternis kwam bij de CP om 06.30 uur een peloton tanks aan, bestemd om het gat oost van de A-cie voorlopig met vuur af te sluiten.

De plv C- A-cie ving via zijn radio het bericht op

Het contact met 'thuis' was in de gevechtspauzes heel belangrijk

over een aanval op de B-cie, waar de vijand geruisloos vooruitgaand door de ochtendnevel ongezien tot op zeer korte afstand was genaderd. Om 07.10 uur viel hij in dichte drommen aan (taxaties lopen tot 2.000 man!). Zijn eerste uitgebrachte vuur deed de links gelegen Amerikaanse compagnie wijken en schakelde de artilleriewaarnemer en zijn radio uit. Doordat geen mortierwaarnemers aanwezig waren, was de compagnie nu op haar eigen wapens aangewezen; al spoedig moesten op de rechtervleugel enige mannen terug. Enkelen van hen bereikten langs 325 nog voor het geheel licht was de voortop, vanwaar zij werden doorgezonden naar Kurumsil.

Om 07.30 uur meldde de CC dat de positie niet langer te houden was, waarop de commandant van het NDVN hem oproeg terug te vallen in de richting van Manjong Station en - maar dit deel van het bericht ging door het uitvallen van de radio verloren - in stelling te komen op de volgende rug. Door de grote vijandelijke druk was er geen sprake van een geregelde terugtocht.

Het rechter en het gros van het middelste peloton weken uit in de richting van 325 en vervolgens via de hellingen west van de top, langs haar uitloper naar het zuiden.

Men werd niet gehinderd door de Chinezen die in het eerste daglicht naar de noordrand van het plateau van 325 waren gekropen, zich daar begonnen in te graven en van de voortop werden beschoten. De rest van het middelste peloton, de cogp en het ospel trokken met de CC - die geen radiocontact meer had met de tir-

pels - naar de uiloper waar hij weer in stelling had moeten gaan.

Daar aangekomen zag hij een zware mitrailleur op de pal noord-zuid lopende rug en besloot hier de ca. 60 hem vergezellende mannen te reorganiseren. Zonder enig contact met de CP van het NDVN begaf hij zich vervolgens daarheen, vernam wat zijn opdracht was en keerde terug naar de plaats van de reorganisatie. Hier was juist de langs 325 uitgeweken afdeling aangekomen.

De posities her-ingenomen

Met de cie minus het linker peloton en een vermiste, die later krijgsgevangen bleek te zijn, bezette hij de nieuwe stelling; omstreeks 11.00 uur arriveerde het nog ontbrekende peloton.

Alle delen van de B-cie konden zich ongehinderd terugtrekken doordat 2-38 RI artillerie- en mortiervuur op de vijandelijke posities had ontketend, waardoor deze moest afdeinzen en het genoemde bataljon de verlaten stellingen met steun van tanks weer kon bezetten. In de loop van de morgen werd 38-RI versterkt met de cie van 187 ARCT - bij het NDVN veelal aangeduid met Rangers - ter afsluiting van het gat bij Chamyonni.

Tegelijkertijd besloot de regimentscommandant het Nederlandse vak te versmallen, door de westgrens 100 m oost van 325 te leggen. Dit betekende onder meer dat de B-cie in reserve kon komen, zij was echter pas tegen 18.00 uur bij Kurumsil verzameld; het hield voorts in dat 2-38 RI hoogte 325 overnam.

(wordt vervolgd)

Munitiebevoorrading tijdens een actie (mei 1951)